

SETH

Kapitola I.

Mrzlo. Mezi mrakodrapy obchodů, kanceláří, bytů a garáží, tyčícími se v šedivé mlze nad Aprou, hlavním městem Distriktu 13, stála i jedna zchátralá stopatrová budova, v níž sídlila státní nemocnice. Seth, lékař první úrovně, jehož ordinace se nacházela ve čtyřiaosmdesátém patře tohoto starého mrakodrapu, hleděl do monitoru a procházel záznamy pacientů objednaných na dnešní den. Opodál seděla za svým stolečkem sestra, kolem dvaceti let, mírně obézní, a lakovala si nehty na křiklavě červeno. Po celé ordinaci se linul agresivní zápach z levného laku. Seth neměl sestru rád, byla líná a svou práci často nechávala na něm. A přestože už ji několikrát varoval, že si na ni bude stěžovat, ona všechna jeho upozornění zvesela ignorovala.

Stěny v ordinaci byly zašedlé, dlouhou dobu nemalované. Na zdi, nad lehátkem pro pacienty, se rozprostíraly zaschlé krvavé skvrny, které už vystrašily i silnější povahy. Dojem z místnosti nevylepšilo ani hnědé, prošoupané linoleum na podlaze. V rohu stál model lidské kostry a všem připomínal, jak je lidské tělo křehké, nedokonalé a komplikované, ale přitom krásné. Seth často hledíval kostlivci do očních jamek a přemítal nad svým osudem. Někdy si uvědomoval, že vlastně nesnáší své povolání. Pociťoval bezmoc a malost v boji se smrtí. Štvalo ho, že je lékařská péče předražená, pro nižší vrstvy prakticky nedostupná. Ani nechápal některé své kolegy, kteří se považovali skoro za nadlidi a chovali se k pacientům arogantně a namyšleně. I když zdravotnictví již pokročilo na celkem vysokou úroveň, stále nedokázali vyléčit spoustu nemocí a v mnoha případech léčili místo příčiny pouze následky, takže k nějakému přehnanému sebevědomí nebyl důvod. Oni, doktoři, toho celkově zase tolik neuměli.

Seth upřel zrak na svůj monitor. „Porubjak Pavol je na řadě!“ informovala jej aplikace ve spodní části obrazovky. Dvojklikem si otevřel jeho lékařský záznam:

Porubjak Pavol

Poslední návštěva: 22.12.2070

Příznaky: bolesti hlavy, silné krvácení z nosu, krev ve stolici a moči, oči citlivé na světlo, únava

Poznámky: po prvním kole vyšetření žádný nález

Seth měl podezření, že by se mohlo jednat o sexuálně přenosnou chorobu zvanou STM, která se vyznačovala zejména krvácením z nosu, ale i ostatní Porubjakovy příznaky odpovídaly. Tuto nevyлéčitelnou nemoc šířila agresivní bakterie, která člověka pomalu rozežírala a uměla se prožrat dokonce přes prezervativ z jakéhokoliv materiálu. Nikdo nevěděl, jak je to možné. Proti STM tudíž neexistovala ochrana, avšak riziko nakažení mohla snížit alespoň jakási sexuální rozvážnost či věrnost. Délka života a průběh nemoci záležely na finanční situaci nakaženého. Bohatí lidé brali drahé léky proti bolestem. A ten, kdo měl opravdu hodně peněz, milion a více, mohl podstoupit různé transplantace a prodloužit si život zhruba o dvacet let. Vyjma mozku medicína dokázala vypěstovat z kmenových buněk všechny části lidského těla.

Chudší lidé, jež si léky a transplantace nemohli dovolit, přežívali v bolestech se zničenými orgány, rozežranou pokožkou, protrhanými cévami, a bez léčby umírali do několika let na vnitřní krvácení nebo na selhání orgánů. Než umřeli, většinou si proti bolestem pomáhali přírodní drogou jménem Kabis, ačkoliv přechovávání a pěstování této drogy bylo trestným činem. Seth občas na ulici potkával neléčené, u nichž se STM nahromadila v hlavě, rozežrané obličejce mu v noci často nedávaly spát.

Sestra už dokončila lakování ruk, nyní pilně chatuje na svém počítači a zajídá zprávy sušenkami. Drobky ze sušenek jí padají všude možné, i na právě koupený bulvární časopis, jenž leží vedle upatlané myši. Na obálce časopisu byla vyfocena světoznámá modelka Piggy, vzor mladých dívek. Program na úpravu fotek vylepšil modelčinu tvář tak, že vypadala jako z vosku a připomínala spíše mrtvolu.

„Chce s vámi mluvit ředitel. Potkala jsem ho na chodbě a máte se u něho dnes zastavit,“ prohodila sestra k Sethovi během chatování.

Seth se na ni podíval. Na jejích tvářích si všiml jizev po akné, byly vidět i přes velmi silnou vrstvu make-upu. „Dobře, odpoledne k němu zajdu, ale teď přijmeme pana Porubjaka. Pošlete mu, prosím, zprávu na

jeho ID kartu, ať jde dál,“ odpověděl jí Seth. Sestra se obratně chopila myši, minimalizovala chat do čtverečku a klikla na velké tlačítko „Další“.

V čekárně byli dva lidé, starší žena a poloplešatý muž. Starší žena, očividně těžce nemocná, seděla na oprýskané lavici, vykašlávala rudé chuchvalce do kapesníku a kolem krku měla omotaný obvaz, skrz nějž prosakovala krev. Kdo ji znal lépe, věděl, že již dříve jí lékaři transplantovali plíce, stehenní kost a část srdečnice. Poloplešatý muž stál před interaktivní tabulí, hledaje informace o různých nemocech. Muži něco zapívalo v kapse, sáhl do ní, mezi mobilem a klíči nahmatal svoji poškrábanou ID kartu. Podíval se na displej a přečetl si, že může vstoupit do ordinace.

„Dobrý den, pane doktore.“

„Dobrý den, pane Porubjaku, posaďte se u nás,“ vybídl Seth.

Porubjak si odložil zimní kabát a posadil se na připravenou židli. Z čekárny se ozvalo křupnutí, ale nikdo mu nevěnoval pražádnou pozornost.

„Tak jak se cítíte?“ ptal se Seth.

„Je to horší, pane doktore, hlava stále bolí, a zrovna včera se mi spustila krev z nosu, že jsem myslel, že vykrvácím,“ stěžoval si Porubjak, soustředěje se, aby navzdory bolestem mluvil srozumitelně.

„Bohužel, vyšetření, která jsme zatím udělali, nám nic neukázala,“ informoval Seth poloplešatého pacienta. „Uděláme vám tedy další vyšetření a uvidíme, jestli se něco najde.“ Seth se raději nezmínil, že mezi testovanými nemocemi bude i STM, aby Porubjaka zbytečně nevystrašil, mezi lidmi panovala z STM oprávněná hrůza. Z čekárny byl slyšet dusot nohou, doprovázený vzrušenými hlasy.

„A na ta vyšetření půjdu tam co minule?“ zeptal se Porubjak.

„Ano, tam co minule,“ ujišťoval Seth. „Výsledky by mohly být tak za týden. Já vám pošlu zprávu na ID kartu, kdy si pro ně máte přijít. A na tu bolest vám mohu dát nějaké prášky, ale jsou trochu dražší, stojí pět tisíc kreditů, přičemž jedno balení vydrží dva týdny.“

„To nevadí, já si je vezmu,“ odpověděl Porubjak plný nadějí, že by se mu mohlo ulevit.

Seth otevřel zásuvku ve svém stole, probral se pestrobarevnými krabičkami různých léků a vyndal žluto-černé balení nazvané Oxycer, které se běžně předepisovalo na bolesti způsobené STM. „Takže zaplatíte tři sta kreditů za návštěvu, sedm tisíc kreditů za další vyšetření a pět tisíc kreditů za prášky.“

Porubjak začal hledat v kapse svou ID kartu, aby doktorovi mohl zaplatit. Už kartu držel, ale jak ji vytahoval, zachytila se za svazek klíčů a ten se s rachotem rozplácl na podlahu. Sethovi to neušlo pozornosti a ihned se optal překvapeně: „Vy ještě používáte staré klíče?“

„To víte, pane doktore, ty nové karty na dveře jsou sice skladnější, ale já to mám radši postaru. Jsem asi trochu konzervativnější.“

Sestra zdvihla hlavu od monitoru, prohlédla si Porubjaka od hlavy k patě, pohrdavě se ušklíbla a vrátila se k chatu, zrovna totiž dostala další zprávu.

Seth přejel ID kartou nad čtečkou a pípnutí oznámilo, že platba byla provedena. Porubjak si strčil kartu zpátky do kapsy, chňapl po žluto-černé krabičce a zvedl se k odchodu. „Děkuji vám pěkně a naskledanou,“ rozloučil se s doktorem a sestrou.

„Na shledanou,“ odpověděl Seth. Sestra stále chatovala a na Porubjaka se ani nepodívala, natož aby mu odpověděla.

Na Sethově monitoru se delší dobu nacházelo upozornění, že paní Billová byla odstraněna z fronty čekajících pacientů. Tato informace Seta překvapila, protože by to znamenalo, že Billová již byla přítomna v čekárně, ale pak z nějakého důvodu odešla. Přitom trpěla pokročilým stádiem STM a dnes ji měl vyšetřit kvůli plánované transplantaci kůže na krku. Snad se ještě vrátí, doufal.

Část II.

Jakmile Porubjak zmizel v ordinaci, starší žena, která měla kolem krku krvavý obvaz, se zvedla, že si dojde do nedalekého automatu pro něco k pití. Ale po několika krocích začala přepadávat dozadu, až spadla zprudka na zem. Při pádu ani nehlesla, jen se ozval tříštivý zvuk, jak se mocně praštila temenem hlavy o podlahu. Rána na promáčknutém

temeni vypadala ošklivě, ale byla naprosto nedůležitá, protože žena zemřela již v pádu na krvácení do mozku. Náhodou po chodbě šla skupinka doktorů a sester. A jak uviděli v čekárně ležící, z jejíž hlavy vytékal krvavý potůček, přiběhli a dali se do zachraňování. Nejdříve ženu ohmatali na zápěstí, potom s ní různě cvičili, a když zjistili, že je jejich snažení marné, pronesl jeden z doktorů: „To je konec. Podejte mi někdo její kabelku!“ Načež se mu kabelka octla v ruce. Když kabelku otevřel, naskytl se doktorovi nepěkný pohled na zakrvácené kapesníky. Krátce se jimi prohrabal a našel ženinu ID kartu. Kartu vložil do frontomatu, který stál před čekárnou, a zadáním storna odhlásil ženu ze systému. Doktoři přesunuli ženu na pojízdná nosítka, odvezli ji do výtahu a sjeli do suterénu, do márnice.

Kapitola II.

Už bylo odpoledne. Věčnou mlhou, která vznikla před lety unikáním zplodin do vzduchu a jejíž opar Apru již nikdy neopustil, padaly sněhové vločky, zmítaly se v poryvech větru a neúnavně bičovaly i mrakodrap státní nemocnice. Seth chvátal chodbou k výtahu, směr lůžkové oddělení. Potřeboval si něco vyřídit s vrchní sestrou, byla to jedna z mála osob, s níž si v nemocnici rozuměl. Potom se zastaví u toho ředitele, plánoval si. Byl docela zvědavý, proč s ním chce mluvit. Napadlo ho, že když už u něho bude, mohl by zkusit požádat o výměnu své lenivé sestry, jak ta ho dnes zase štve. Jako by ji myšlenkami přivolal, jeho sestra právě vycházela z dámského WC a hned za ní překvapivě vyšel i rachitický pracovník IT oddělení. Co ten dělal na dámském záchodě? ptal se Seth v duchu. Sestra i IT pracovník upřeně sledovali procházejícího Setha a nevydali ze sebe ani hlásku. Ani on se neobtěžoval s pozdravem. Ale jak je míjel, všiml si, že IT pracovník má na kalhotách několik bílých kapek. Když Seth došel k výtahu, zaslechl za sebou smích. Otočil se, ale chodba byla prázdná, nikde nikdo. Sjel do sedmasedmdesátého patra na lůžkové oddělení.

Dveře otevřel univerzální kartou. Chladnou nemocniční chodbou se rozléhaly tlumené hlasy, sem tam zněl dětský pláč. Jak se blížil k sesterně, otevřené pokoje pacientů se kolem něho míhaly z obou stran. Občas nakoukl dovnitř. Nemocní sledovali televizi, někde debatovali nebo zkrátka jen spali. U sesterny postával hlouček dívek, klábosily a hihňaly se, a když si všimly, že Seth jde k nim, sborově pozdravily na celou chodbu: „Dobrý den, pane doktore.“

„Dobrý den,“ odpověděl s úsměvem a cítil, že v tváři zrudl.

Seth zaťukal na dveře vrchní sestry. „Dále!“ ozvalo se zevnitř. Vstoupil. Vrchní sestra byla v místnosti sama, dívala se do monitoru, tvář poznamenanou dlouhým životem měla zamračenou, a nad něčím usilovně přemýšlela. Když Setha uviděla, obličej se jí vyjasnil a vrásky se roztáhly do tisíce úsměvů.

„Zdravím. Chceš tedy půjčit?“ zeptal se jí Seth přímo.

„Ty bys mi vážně půjčil?“ vyhrkla sestra překvapeně.

„Vždyť jsem ti to nabízel už minulý týden.“

„Já vím, když mně je to takové blbé,“ kroutila se.

„Ale prosím tě. Kolik potřebuješ?“

„Těch 20 000.“

„Žádný problém,“ odpověděl Seth, vědom si, že sestra může mít dobrý přehled o jeho finančních poměrech.

„Brzy ti je pošlu zpátky na účet. Já jen... že teď jsem v takové svíze-
lné situaci,“ vysvětlovala sestra neobratně.

Seth vyndal z kapsy ID kartu. Na ní současně stiskl nulu a devítku, aby odemkl numerická tlačítka, namačkal svůj čtyřmístný číselný kód, zadal množství kreditů určených k převodu a potvrdil transakci. Sestra přepnula svoji ID kartu do peněžního režimu, vymačkala očekávanou částku, obě karty se vzájemně našly a spárovaly. Sestra stisknutím jedničky potvrdila příjem peněz.

V Demokratické unii, skládala se z Distriktu 1 až 26, dostávali lidé ID karty okamžitě po narození. Byly to malé, tenké kartičky s displejem a deseti numerickými tlačítky od nuly do devíti. Karty sloužily mimo jiné k prokázání totožnosti, k placení, a občanům se na displeji rovněž zobrazovaly důležité zprávy od úřadů, nemocnic, škol a jiných institucí. Uvnitř karty se skrýval identifikační čip a zařízení pro bezdrátovou komunikaci s maximálním dosahem přibližně deseti metrů. Každý člověk musel mít ID kartu, jinak by z pohledu státu nebo Demokratické unie neexistoval.

Sethovi i sestře jaksi došla řeč.

„To je ale počasí, co? Zase sněží a ty mrazy do toho,“ snažil se Seth nevinnou konverzací prolomit trapné ticho.

„Je to hrozné, dříve tak vysoké mrazy nebyly. A naopak v létě je u nás jako někde na poušti,“ chytla se sestra.

„Léto je děs, to už ani neopaluje, ale rovnou spaluje... Chce se mnou mluvit ředitel,“ změnil Seth téma.

„Opravdu? Snad to nebude nic vážného.“

„Snad ne. Tak já už půjdu, nechci tě příliš zdržovat.“

„Ahoj a díky,“ rozloučila se vrchní sestra vděčně a ponořila se zpátky do svého monitoru, aby vymyslela optimální rozpis služeb na příští měsíc. Oblíkej se jí opět zachmuřil.

U sesterny bylo prázdné, Seth pokračoval dále chodbou k výtahu.

„Jsem svobodný člověk! Jsem svobodný člověk!“ uslyšel za sebou. Náhle do něho zezadu někdo vráží a Seth končí na podlaze, z kapsy bílého pláště něco letí. Nad sebou vidí jakéhosi pacienta, jak poskakuje, cení zuby a dokola skanduje: „Svoboda! Svoboda!“ Přiběhly dvě sestry. „Jste v pořádku, pane doktore?“ optala se jedna, a když Seth kladně dopověděl, šla pomoci kolegyni. Sestry pacienta rychle zpacifikovaly a odvedly zpátky na pokoj číslo 237. Podivín ulehl na lůžko. Už se zdál klidný, tudíž nebyl důvod, aby ho přikurtovaly koženými řemeny k posteli.

Výtah se rozjel do předposledního, devětadevadesátého patra, mířil do ředitelovy kanceláře. V něm stál mírně nervozní, na lokti odřený Seth.

Seth vkročil do kanceláře, boty se mu zabořily do hlubokého koberce krémové barvy. Na masivním ebenovém stole stála láhev kvalitní a drahé whiskey. Jednasedmdesátiletý, nicméně značně energický ředitel pokynul Sethovi, aby si sedl vedle již přítomného doktora Herrmanna, Seth se usadil do koženého křesla.

„Dáte si s námi skleničku, pane doktore Sethe?“ zeptal se ředitel.

„Ne, děkuji,“ odpověděl Seth zdvořile. Nebyl abstinent, ale v tuto chvíli chtěl být raději střízlivý.

„Nevadí.“ Ředitel dolil sobe i Herrmannovi whiskey, hladina v lahvi se schovala za černobílou etiketu. „Možná jste zvědavý, pane doktore, proč jsem si vás zavolal?“

„Ano, docela ano,“ přiznal Seth.

„Jde o to tu stížnost, kterou jste podal tady na pana Herrmanna. Můžete mi to nějak vysvětlit?“ ptal se ředitel.

„Ano, podal jsem stížnost na pana Herrmanna, jelikož očividně ordinoval pod vlivem alkoholu a choval se neurvale ke své pacientce.“

„A jak to víte?“ uhodil ředitel na Seta.

„Jedna bývalá pacientka pana Herrmanna ke mně přestoupila, protože s ním měla větší spor. Paní k němu zašla s bolestmi břicha a při rozhovoru z pana doktora cítila alkohol.“ Herrmann kroutil hlavou, držel křečovitě skleničku, ale vypadal spokojeně. Seth pokračoval: „Po prohmátání břicha a ostatních procedurách pan Herrmann začal řvát na

pacientku, že je simulantka, že ji nic nebolí, ať táhne zpátky do práce, že je naprosto zdravá, a nakonec ji za doprovodu nadávek vykopnul z ordinace. Ta žena s tím chtěla jít do televize, proto jsem jí slíbil, že to budu řešit, aby se to v médiích zbytečně nerozmazávalo.“

„Máte k tomu něco, kolego Herrmanne?“ ptal se ředitel už lehce přiopile.

„No, jako jó, přiznávám, že jsem se napil a přehnal jsem to. Ale to byla zcela výjimečná situace a měl jsem toho prostě za ten den hodně,“ pletl se Herrmannovi jazyk. „Víte, když k vám přijde upocená a tlustá bába a vy se jí musíte všude možně dotýkat a prohmatávat a kecá vám do toho, jako by si myslela, že je chytřejší než vy, vystudovaný doktor, tak to na vás padne a dáte si se sestrou pár panáků a trochu se pomuchláte a vošaháte, aby jste si spravil náladu. Ale opravdu to bylo jen výjimečně a už se to nebude opakovat, přísahám, a stejně jsem tu ženskou chtěl poslat k psychiatrovi, protože...“

„Mimochodem, ta paní měla žaludeční vředy,“ vstoupil mu do řeči Seth.

Ředitel se chopil slova: „Panové, zapomínáte, že i já jsem byl doktor. A jako urolog jsem prohlédl takových stařeckých analů a bimbasů, že byste se z toho oba pozvraceli,“ zapil nechutné vzpomínky převážně kukuřičným destilátem, „takže jsem schopen pochopit, že na každého může přijít slabší chvílka a člověk ztratí nervy. A ohledně té špatné diagnózy... Sakra, vždyť jsme jen lidi, ne? Každý se může splést. A pan Herrmann slíbil, že už se to nebude opakovat, proto bych celou záležitost uzavřel a nevracel se k ní. Takže pokud by to bylo vše...“

„Je tu ještě jedna věc,“ přerušil jej Seth. „Rád bych zažádal o výměnu své sestry, jelikož skoro nepracuje a já musím stále dělat přesčasy, aby se stihla veškerá agenda.“

„To je docela zajímavé, co tady tvrdíte, ale můžeme se podívat do počítače, jak to s vámi vypadá.“ Ředitel rejdlil myší po ploše, klikl a otevřel si monitoring zaměstnanců. „U vaší sestry je pracovní aktivita na počítači asi kolem devadesáti procent a má i plno přesčasů.“

„Ale to bude asi nějaký...“

„Neskákejte mi do řeči,“ řekl ředitel přísně. „A naopak u vás je pracovní aktivita na čtyřiceti procentech, často chatujete se sestrami a je

tu i několik anonymních stížností od kolegů. Máte k tomu co říct?“

„To nemůže být pravda,“ odpověděl Seth šokovaně.

„Tady to mám v počítači, takže to musí být pravda... A tímto vám dávám výpověď, takové líné a prolhané pracovníky u nás vážně nepotřebujeme.“

„Ale...“ chtěl zaprotestovat Seth.

„Má vás vyvést ochranka?“

„Ne,“ vypravil ze sebe přiškrceným hlasem.

„Dobře,“ řekl ředitel, „vaše věci vám zabalí služba, budete si je moct vyzvednout na recepci v přízemí.“

Zdrcený Seth nechápal, co se to děje. Jak může mít tak špatné výsledky? Však pracuje o tolik usilovněji než jeho sestra. Muselo to být nějaké nedorozumění, ale proti údajům z počítače jeho tvrzení nemělo žádnou váhu.

„A už mě nezdržujte a běžte,“ řekl ředitel oběma. Sethovi nezbývalo nic jiného než se zvednout a potupně odejít z kanceláře. Ředitel si nalil dalšího panáka, vychutnával si jemnou chuť whiskey a vzpomínal, jak i on zamlada laškoval se sestrami.

Část II.

„Ještě si musím umýt ruce,“ řekla sestra. Přistoupila k umyvadlu, opláchla se a osušila.

„Tak kam pudem?“ zeptal se IT pracovník sestry.

„Asi úplně dozadu. Ale co když někdo přijde?“ ptala se.

„Budeme úplně potichu a počkáme dokud neodejde,“ odpověděl IT pracovník. Oba vlezli do kabinky. Koukali na sebe.

„Vyndáš si ho?“ špitla sestra tiše.

„Já bych radši, kdyby jsi ho vyndala ty, tak se mi to líbí víc.“

Sestra si sedla na bobek, rozepnula mu kalhoty a vyndala mírně ztopořený penis. Penis byl malý, ne průměrný, ale malý.

„A kam s tím potom?“ zeptala se.

„Do pusy?“ navrhl IT pracovník opatrně.

„Né, do pusy ne,“ vzpínala se sestra.

„Víš, jak to bylo nebezpečný? Co kdyby na to někdo přišel?“

„Já vím, když já to do pusy nemám ráda, mně to nechutná.“

„No tak dobře,“ vzdal to, „já to pak udělám do záchoda.“

Sestra uchopila malý penis, přehrnula předkožku a jazykem kmitala a kroužila po žaludu. Když penis stojí, pevně sevřenými rty rychle jezdí tam a zpátky, předejakulační tekutina jí hořkne v krku. IT pracovníka překvapuje, jak zkušeně a intenzivně si sestra počíná. Za dvě minuty jí odtrhl hlavu od své lesklé hlavice a snažil se trefit do záchodové mísy, několik kapek šlo mimo. Jakmile znovu nabral dech, zeptal se jí: „A nechtěla by jsi se mnou chodit?“

„Víš přece, že mám přítele.“

„Tak bysme zůstali jenom u tohodle.“

„To by asi nebyl dobrý nápad.“ odvětila sestra. Byť dříve, aby si zvedla sebevědomí, střídala chlapy jako na běžícím pásu.

„Hmm, to asi ne,“ řekl IT pracovník zklamaně.

Kapitola III.

Seth stál s lidmi na nekryté autobusové zastávce. Nevnímal, jak ho sníh štípe do tváří, byl otřesený, rozlobený, ani přesně nevěděl na koho, možná na celý svět. Nechápal, proč dostal padáka, neměl dostatek informací, aby si mohl udělat nějaký názor. Snažil se uklidnit. Musí to hodit za hlavu, zapomenout, nevracet se k tomu, jinak by se tím mohl užírat donekonečna. Sice se v poslední době mohlo zdát, že jej práce doktora přestává naplňovat, ale ve skutečnosti si nedokázal představit, že by dělal něco jiného, vždyť ani nic jiného neuměl. A navíc novou práci obtížně sháněli i „bílí“.

Přijel starý a neudržovaný autobus městské dopravy. Se skřípěním se otevřely dveře a cestující pořádaně vystoupili. Jakmile se Seth i s celým lidským trsem dostal dovnitř autobusu, u řidiče se rozblíkal červený maják a ze všech reproduktorů umístěných na stropě zařvala praskající nahrávka: „Jízdné nebylo zaplacené. Prosíme cestujícího bez ID karty, aby do třiceti sekund opustil přepravní prostor, jinak bude zavolána policie!“ Každý začal hledat svoji ID kartu. Seth kontroluje kapsy u kabátu, dívá se do pravé i levé kapsy u kalhot, zkouší náprsní kapsu. Nikde nic. Polévá ho horko, to on je bez ID karty! Urychleně vystoupil z autobusu, ostatní cestující si ho přísně prohlíželi a kroutili hlavami. Autobus zmizel v šedivé mlze. Musel ID kartu někde ztratit, a proto ji senzory v autobuse nezaregistrovaly a nemohly se z jeho účtu automaticky odečíst kredity za jízdné. Alespoň se to obešlo bez policie, oddychl si. Nyní bude muset zavolat na speciální linku a nahlásit ztrátu karty, aby dostal novou.

Na mobilním telefonu vytočil číslo 111111, na druhé straně se ozval automat: „Dobrý den, vítejte v Card Industries. Chcete-li nahlásit ztrátu vaší ID karty, stiskněte jedničku, pro ostatní stiskněte dvojku.“ Seth zmáčkl jedničku. „Zadejte vaši identifikaci a stiskněte křížek,“ pokračoval monotonní hlas. Seth namačkal kombinaci fox8icy23t97ddm, jež mu byla od malička vštipována do hlavy, a zakončil ji křížkem. „Nyní vás spojíme s operátorem, vyčkejte prosím.“

„Dobrý den, co pro vás mohu udělat?“ ozval se na druhém konci telefonu ženský hlas.

„Dobrý den. Vypadá to, že jsem ztratil svou ID kartu,“ oznámil Seth.

„Aha, a mohl byste přesně určit, kdy jste ji ztratil?“ zeptala se operátorka.

Seth přemýšlel, kdy jen mohl mít ID kartu v ruce naposledy, a vtom si vzpomněl: „Asi před hodinou a půl jsem dal příkaz k peněžnímu převodu, ale jak dlouho jsem měl kartu při sobě poté, už si nejsem jistý.“

„V záznamech vidím, že poslední transakce proběhla v 13.22, takže od té doby bude karta hlášena jako ztracená. Kde se právě nacházíte?“ optala se operátorka.

„Jsem na autobusové zastávce Náměstí Mírového svazu.“

„Náš kurýr se k vám může dostat i s novou ID kartou do třiceti minut, nebo pokud kartu nutně nepotřebujete, mohl byste si ji vyzvednout zítra ráno na některé z našich poboček.“

„Počkám zde,“ odpověděl Seth, protože chtěl mít ID kartu ještě dnes. Nešlo mu ani tak o to, aby se dostal do autobusu, těch několik stanic by snadno ušel pěšky. Koneckonců když nepršelo nebo nesněžilo, chodíval takto běžně, jednak proto, že chůze je zdravá a jednak proto, aby ušetřil za dopravu, která byla nesmyslně předražena vzhledem k tomu, jakou kvalitu poskytovala. Seth ale potřeboval ID kartu k tomu, aby si mohl koupit něco na večeri, bez karty totiž nebylo možné za nic zaplatit a doma už mu došlo veškeré jídlo,

„Kurýr je již na cestě. Doufáme, že jste byl s naší zákaznickou linkou spokojený. Budeme se těšit na vaše další zavolání. Přeji hezký den,“ ukončila operátorka rozhovor naučenými frázemi.

Seth se poflakoval u zastávky, čekaje na kurýra. Na druhé straně ulice šla jakási dívka, měla na sobě jenom spodní prádlo, čímž na sebe dosti strhávala pozornost ostatních kolemjdoucích. Přes rozčuchané blondáté vlasy jí Seth neviděl do tváře, ale za povšimnutí stála velice světlá pleť a štíhlé, pevné tělo. Dívka vypadala dezorientovaně, motala se, šla nejistě s hlavou skloněnou, snažíc se vyhnout pichlavým pohledům. Pak zmizela za rohem. Po dívce zůstaly pouze krvavé šlápoty otisknuté na chodníku. Kdo to byl? A jak to, že tu pobíhá skoro nahý ve dvaceti stupňových mrazech? Neměl by jí pomoci? Nakonec Seth zapudil myšlenky na hrdinské činy, vmlouvaje se na čekání na kurýra. A jak

stál na jednom místě, začal pociťovat větší a větší zimu. Aby se trochu zahřál, procházel se v okolí zastávky. Došel až k jedné zdi, na níž byly vylepené předvolební plakáty neparlamentních stran. Rok 2071 je rokem volebním!

V Distriktu 13 se desítky let u moci střídaly dvě politické strany, které se nazývaly BFP a BFP. A za ta léta rozkradly a zadlužily celou zemi! Politici z BFP kradli ze státního rozpočtu, státních zakázek, zakázky přihrávali spřáteleným firmám, kradli z dotací Demokratické unie, z privatizací. Ve volbách sice kandidovalo mnoho menších, neparlamentních stran, ale hranici pro zvolení do poslanecké sněmovny překročily zřídka. Příčiny neúspěchu spočívaly zvláště v tom, že malé strany neměly peníze na obří volební kampaně, v médiích dostávaly minimum prostoru a volební systém je znevýhodňoval.

Seth v minulosti již volil BFP. A když jej zklamala, dal hlas pro změnu BFP, a když i ta ho zklamala, dal hlas znovu BFP, a tak pořád dokola. Po tolika letech, co volil tyto dvě strany, zjistil, že se neosvědčily, ve skutečnosti mu připadaly dosti stejné. Tento rok tedy chtěl dát šanci někomu jinému, někomu novému. Proto si se zájmem prohlížel plakáty s předvolebními programy, které před ním byly vylepené na zdi. Mezi nimi byl i jeden černobílý plakát, který se od ostatních lišil svou strohostí. Vlastně se skládal pouze z úderných hesel psaných bíle na černém pozadí, oproštěn od obrázků nebo jiné líbivé grafické úpravy. Ten plakát byl strany jménem Svoboda, spravedlnost a soukromí, zkráceně 3S. Seth si pomalu pročítal hesla:

Volte 3S!

Vystoupíme z Demokratické unie!

Zastavíme válku s Oilandem!

Říkáme NE cenzuře, jsme pro svobodu názorů!

Zmírníme státní šmírování a zrušíme veřejné registry!

Zabráníme rozkrádání státního majetku!

Vrátíme nám jméno, už žádný Distrikt 13!

Prosadíme odvolatelnost politiků!

Povolíme držení a užití chladných a střelných zbraní k účelu sebeobrany a ochrany majetku!

*Chceme, aby zákony platily pro všechny stejně!
Zavedeme přídatky maximálně na dvě děti!
Nejsme firma na moc a peníze jako prolhaná BFP!
BFP umí jenom zvyšovat daně a poplatky!
Z reformy a státního dluhu se stala pouze záminka k okradání občanů!
Kdyby politici z BFP nekradli, měli bychom nižší daně a menší státní dluh!
Vlastizrádci z BFP prodali naši svobodu Demokratické unii!
Každá totalita potřebuje svého nepřítele, aby mohla manipulovat lidmi!
Nebuďte ovce!
Změníme Váš život k lepšímu. Slibujeme!*

Na Setha jejich program opravdu zapůsobil, byl agresivní, výstižný, nebál se pojmenovat problémy přímo a pravými jmény, neschovával se za jakousi politickou korektnost nebo newspeak. Seth obzvláště souhlasil s ukončením války. Demokratická unie společně s Mírovým svazem vedla válku proti Oilandu. Seth si již nepamatoval, kvůli čemu se bojovalo, ale jednu věc věděl jistě: války vždy odnesou především civilisté. Seth rovněž předpokládal, že by po skončení konfliktu ustaly teroristické útoky, jež začaly ve všech hlavních městech Demokratické unie krátce po vstupu armád DU a Mírového svazu na území Oilandu. Téměř každý měsíc někde vybuchla bomba. A byť hlavní města hlídaly vyspělý kamerový systém, policie v chytání atentátníků byla krajně neúspěšná.

Ano, téhle politické straně dá svůj hlas v letošních volbách. Rychle přelétl očima ostatní pestrobarevné předvolební programy, obsahovaly rozsáhlé, rozplizlé a nudné texty, nic, co by ho zaujalo. Vrátil se zpátky na autobusovou zastávku. Přirůtil se motocykl s logem Card Industries. Proběhlo několik formalit a Seth se mohl vydat domů i s úplně novou ID kartou v kapse.

Autobus byl poloprázdný. Seth seděl úplně vzadu na rozdrbané sedačce, z níž vyčuhoval molitan, a přemýšlel o dnešním divném dnu. Přišel o zaměstnání. Nevěděl, co bude dělat dál, obával se, že si nenajde práci. Z myšlenek jej vytrhla až rána a křik cestujících ve přední části

autobusu. Dole pod Sethem se ozývá jakýsi rachot. Podívá se zadním oknem ven a z pod podvozku autobusu vyletí utržená mužská hlava, části lidského těla poskakují po silnici a krev se smíchává s hnědou břec-kou, která dříve byla sněh. Řidič opatrně brzdí, aby nedostal smyk. „Asi další sebevrah,“ šuškaají si ostatní cestující.

Sebevražedné pokusy se v Demokratické unii objevovaly poměrně často. Seth jakožto doktor byl zvyklý na smrt. Setkával se s ní běžně, ale sebevraždy jej vždy dokázaly rozlítostnit. Nepřipadalo mu správné vzít si život vlastní rukou a velice se mu to přičilo, ať už to bylo z jakéhokoliv důvodu. I kdyby měl tento rozkouskovaný muž život sebetěžší, trpěl bolestmi, depresemi, chudobou, nešťastnou láskou nebo jinou lidskou svízeli, pro takové jednání neexistovala omluva. Na druhou stranu si Seth uvědomoval, že se žítí v Demokratické unii podstatně zhoršilo, ale to se zkrátka muselo vydržet, jinde ve světě na tom byli ještě mnohem hůře.

Do pěti minut přijel bílý pohřební vůz. Pohřebáci vytáhli hadice, prudkým proudem ostříkali silnici a zakrvácený chladič, sbírali ostatky po sebevrahovi a dávali je do černých pytlů. Mezitím si Seth prohlížel skrz umatlané okno autobusu elektronický předvolební billboard politické strany BFP, jenž byl zavěšený na protější budově banky. Na billboardu se střídala různá videa. Předseda strany seděl v kostýmu Santa Klause, ani nepotřeboval umělé panděro, jedno dítě mu hačalo na klíně a ostatní děti předsedu objímaly. Naskočila další scéna. Jiný člen strany byl oblečený jako pošťák a podával smějícím se důchodcům přes plot peníze. Scéna se zase změnila. Předseda v gladiátorském brnění, v levé ruce obrovský štít, v pravé masivní meč, za předsedou se ustrašeně krčili lidé a on mečem rozsekával divoké, rozzuřené vlky. Scénami se prolínaly tyto pochybné slogany:

Volte BFP, osvědčenou kvalitu!

BFP slibuje nezvyšování daní!

Provedeme důležité reformy!

Snížíme státní dluh!

BFP bude bojovat s korupcí!

Dostaneme další peníze z Demokratické unie!

*Zvýšíme důchody!
BFP Vás ochrání!
Vyhrajeme válku!*

Motor autobusu nastartoval a odvážel Setha z toho hrozného místa, kde se zabil člověk.

Část II.

Mezi lidmi čekajícími na přechodu na zelenou stál i jeden muž, který čekal na úplně něco jiného. Žil vcelku průměrným životem, veden v bílém registru, zaměstnán jako účetní, bez ženy a bez dětí. Ale v jeho samotě na něho začal doléhat celý šílený svět. Kamery, monitorování, odposlouchávání komunikace jak telefonické, tak síťové, dokonce i obyčejné dopisy na poště četli pomocí skenovacího zařízení. A on skutečně nesnášel to vědomí, že je permanentně pod něčím dohledem.

Různé špehovací zákony postupně vznikaly zejména kvůli terorismu na dvou frontách, v parlamentu Distriktu 13 a v Demokratické unii, a časem se z těchto zákonů stal veliký a neřešitelný problém. Kupříkladu kamery s vysokým rozlišením, které pokrývaly území Apry, aby „chránily“ občany, byly na takové úrovni, že i přes mlhu dokázaly zaostřit i ty nejmenší detaily a uměly rovněž rozpoznat obličej a nevhodné chování, a pokud to bylo nutné, počítačový program během pár sekund přiřadil ke zvoleným tvářím všechny osobní údaje, včetně povolání a pracoviště. A kdo byl na druhé straně kamer? Policajti, kteří místo toho, aby hlídkovali v ulicích, seděli u počítače a sledovali, jak jsou lidé přepadáváni a zabíjeni.

Podíval se na lidi na přechodu. Jestlipak je také trápí tohle šmírování? ptal se v duchu. Když o tom přemýšlel, napadaly ho další a další otázky. Vážně nás politici chtějí chránit, když na nás v ostatních věcech zcela kašlou? Vždyť jsme pro ně naprosto cizí lidé. Nesledují nás politici jen proto, aby mohli zdiskreditovat a zničit kohokoliv, kdo se jim stane nepohodlným? Už nechtěl v tomto světě existovat, ten pocit, že je stále pod něčí kontrolou, že není svobodný, jej ničil a oslaboval. Když se ráno

probudil, měl dojem, že je všechno jen sen. Tohle nemůže být skutečnost. Proč musí žít v tak zvráceném světě? Jaký to má smysl? Proč tu vůbec je? Ať s ním nebo bez něj, nic se nezmění, je vlastně nikdo, nejmenší jednotka masy. Lidé kolem něj se smáli a působili tak bezstarostně. Cožpak to nevidí? Vedle stojící malá holčička se na něho podívala. On přece nemůže zplodit do tohoto světa své vlastní děti, jak by se jim jen mohl podívat do očí? Dnes to ukončí. Potřeboval vozidlo větších rozměrů, nákladák, kamion... A co když padne zelená? Půjde s ostatními přes přechod, potom se bude muset otočit, aby se vrátil zpátky k silnici, a tím změni svůj směr o 180 stupňů, ale to by mohlo být vyhodnoceno jako nevhodné a podezřelé chování, přijela by policie a celý jeho pokus o sebevraždu by překazila. Vyšlo by najevo, že měl být v práci. Určitě by se vyptávali, co tady dělá, kam jde, potreboval ten nákladák.

Uviděl dva silné reflektory, jak krájí mlhu, rýsoval se obrys většího vozidla, byl to autobus. Skočil do silnice.

Kapitola IV.

V ložnici panovaly ideální podmínky ke spánku. Díky chytrým oknům, která dovoľovala nastavit libovolnou propustnost světla u skleněných výplní, se pokoj topil v naprosté tmě. Byt, nacházející se ve třetím podlaží činžovního domu, byl taktéž dokonale zvukově odizolován, ani drnčení projíždějících tramvají, ani hluk od spodních sousedů nedolehly dovnitř. Teplota v ložnici se pohybovala kolem 18 stupňů Celsia, tedy mírný chlad. Unavený člověk by normálně za takových okolností rychle upadl do tvrdého spánku. Seth byl unavený, alespoň si tak připadal, ale spát nedokázal. V posteli se převaloval z boku na bok, snažil se nemyslet na ztrátu zaměstnání, ale jako by tělo samo vědělo, že něco není v pořádku, a nedovolilo mu usnout.

Když se převaloval již notnou chvíli, rozhodl se, že se vydá na několik piv do své oblíbené hospody, pivo jej vždy uklidní. Podíval se na budík, stojící na nočním stolku, kolik že je hodin. Digitální číslice slabě zářily do tmy a ukazovaly špatný čas 19.48, ve skutečnosti mohlo být něco po půlnoci. S přerížením budíku se nebude zdržovat, poněvadž zítra do práce nemusí. Vstal z postele, otevřel skříň s oblečením a převlékl se. Ani si nevšiml, že se mezitím čas na budíku zákeřně změnil na 19.38. V předsíni si obul boty, vyšel na chodbu a kartou zamkl byt. Trochu si zanađával, když se na chodbě automaticky nerozsvítla světla, která zapínala pohybová čidla. Opatrně po schodech, skoro po tmě, sešel dolů tři patra. Na hlavní ulici jej přivítal tuhý mráz. Přes den by se o této části Apry dalo říci, že je celkem rušná, ale v tuto pozdní hodinu se zde vyskytovalo chodců i aut pomálu. Seth vrazil ruce do kapes, rukavice zapomněl doma, a spěchal, prodíraje se mlhou, do blízké hospody U otroka.

Vkročil do hospody a ihned se mu zlepšila nálada, když viděl, že nikdo neseďí na jeho oblíbeném místě. Usadil se ke stolu a doufal, že na obsluhu nebude muset dlouho čekat. Servírka už zpozorovala nového hosta a vydala se k němu. Objednal si pivo. Když servírka odešla, rozhlédl se po hospodě. U protějšího stolu se spolu bavili, sedíce blízko sebe, muž a dívka, oba přibližně ve stejném věku, a zřejmě tvořili zamilovaný pár. Mladý muž dívku objímal kolem pasu, ona měla ruku po-

loženou na jeho stehně a omámeně se na něho dívala, se zájmem poslouchala, co říká, možná ani neposlouchala, ale byla jen ráda, že s ním může trávit čas. U dalšího stolu seděla skupinka tří šedesátníků, konzumovali pivo z půllitrů a o něčem hlasitě debatovali. Seth občas zaslechl výrazy jako „procedurální“, „objektové“ nebo „funkcionální“, ale o čem se baví, nevěděl. Celé osazenstvo hospody uzavírala dívka s černými, kudrnatými vlasy, která seděla osamocená v rohu a pila víno. Servírka přinesla Sethovi pivo a položila jej na stůl. Už byl klidnější. Dá si dvě, tři piva, pročistí si hlavu a bude spát jako zabitý.

Pomalou popíjel pivo a občas po očku sledoval kudrnatou černovlásku v rohu, docela se mu líbila. Když měl půllitr zpola prázdný, všiml si, že se na něho černovláska nejen dívá, ale i usmívá. Byl to ten milý a čarovně omamný úsměv, jenž umí na svých rtech vykouzlit pouze ženy. Černovláska se zvedla ze židle, držíc číši v ruce, a zamířila k jeho stolu. A už stojí přímo před ním. Obličej má skutečně hezký, ale její oblečení vypadá lacině a obnošeně. Pod ošoupanou koženou sukni odrbané legíny, přiléhavý svetr dával vyniknout jejím těžkým prsům, postavou to nebyla žádná vychrtlina, ale kus ženský, a patrně nenosila podprsenku, neboť se jí přes svetr zřetelně rýsovaly bradavky.

„Ahoj, můžu si k tobě přisednou?“ zeptala se černovláska Setha.

„Ale beze všeho,“ odpověděl jí. Černovláska se k němu posadila a on se v duchu ptal sám sebe, proč za ním asi přišla.

„Teď se možná ptáš, proč jsem za tebou asi přišla, co? Ale... jen nerada piji sama,“ vysvětlila černovláska nevinně, upírajíc na něj své modré oči.

„Máte pravdu, vždycky je lepší pít ve dvou,“ přitakal Seth, který byl potěšen její společností. „A jakpak se jmenujete?“

„Charlotte.“

„To je ale hezké jméno,“ zalichotil jí Seth, aby jí dal najevo, že mu je sympatická. Byl přesvědčen, že se černovlásce líbí, když si k němu sama od sebe sedla.

„Děkuji,“ řekla Charlotte s úsměvem, „i když ve skutečnosti to není mé pravé jméno, ale pouze umělecký pseudonym,“ vysvětlovala.

„Aha, takže je živíte jako...“

„Jako prostitutka,“ odpověděla Charlotte a ani se nezačervenala.

Všechny Sethovy sympatie k černovlásce náhle opadly. S prostitutkou by nikdy nechtěl mít žádný vztah. Nesnesl by to pomýšlení, že se jeho přítelkyně každý den oddává sexu s různými muži. Začalo mu docházet, proč si k němu Charlotte přisedla. Ne proto, že by se jí líbil, jak si předtím bláhově myslel, ale proto, aby měla dalšího zákazníka.

„A jak ty se jmenuješ?“ zeptala se.

Seth chvíli váhal a potom odpověděl: „Robin Carter.“ Neměl zájem, aby o něm Charlotte hledala soukromé informace ve veřejných registrech, které byly umístěné na síti, proto použil své obvyklé falešné jméno.

V Demokratické unii fungovaly veřejné registry pěti barev. Černý registr pro vrahy, zelený pro zloděje, červený pro trestné činy se sexuálním podtextem, modrý pro ostatní trestné činy a bílý pro lidi, jež ještě nebyli odsouzeni za žádný trestný čin. Jak se člověk narodil, okamžitě o něm vznikl na síti veřejně přístupný záznam v bílém registru, který obsahoval fotku, jméno, příjmení, adresu, majetkové poměry, zaměstnání, trestnou činnost, lékařské údaje a ostatní údaje. Záznam se během života aktualizoval. V případě, že byl člověk odsouzen za nějaký trestný čin, přesunul se do registru příslušné barvy a tam zůstal i po skončení trestu až do konce života. Lidem v barevných registrech se říkalo „barevní“ a na rozdíl od „bílých“ byli permanentně sledováni. Na síti se nacházela speciální mapa, která ukazovala polohu všech „barevných“, aby „bílí“ občané měli jistotu, že se v jejich okolí nenachází nějaký nebezpečný živel. Sledování šlo uskutečnit poměrně snadno, protože v ID kartách byl zabudovaný čip.

Před vznikem veřejných registrů stát zřizoval různé neveřejné registry, do nichž měli přístup pouze oprávněné osoby. Ale databáze se stále dostávaly na veřejnost. Buď je vynášeli úplatní zaměstnanci, takoví dobráci byli všude k nalezení, anebo je získávali hackeři vinou nedostatečného zabezpečení, neboť stát své zakázky prováděl vysloveně amatérsky. Databáze se poté objevovaly na síti, lidé si je stahovali a posílali dál. Vláda kvůli těmto problémům přišla s originálním nápadem, že by bylo nejlepší, kdyby se všechny registry spojily do jednoho a byly by veřejně přístupné. Lidé proti tomu nic nenamítali, poněvadž většina z nich už své osobní údaje dobrovolně poskytla na

různých sociálních sítích. Aby se registry zpřehlednily, rozdělily se podle barev, a za několik let se přidružily další funkce. Jako když se jednou ztratilo jedno dítě, přibýlo sledování všech „barevných“ prostřednictvím mapy.

Charlottiným hrdlem protéklo několik doušek vína. „A ty máš nějakou trvalou známost?“ vyzvíдалa na Sethovi.

„Ne,“ odvětil.

„Tak to by ses někdy mohl stavit u mě v salónu. Trochu se odrea-govat, víš?“ Charlotte otevřela kabelku a vyndala svou vizitku. „Tady je moje adresa i s telefonem.“

Podle vizitky, na jejíž přední straně byla natisknuta kýčovitá srdíčka, Charlotte pracovala v ulici jménem Růžová. Tato úzká, dlouhá ulička, známá mezi lidmi jako „Růžovka“, se vyznačovala tím, že v ní stál jeden bordel vedle druhého. „Uvidíme, možná se někdy stavím,“ zalhal Seth, jelikož věděl, že za Charlotte do salónu nikdy nepřijde.

„A proč ty tu tak pozdě v noci piješ sám pivo?“ zeptala se jej potom, co splnila svou sebepropagační povinnost.

„Mám to sem kousek.“ odpověděl Seth stroze. Mohl se rozpovídat o tom, že nemohl usnout, protože jej vyhodili z práce, ale nechtěl Charlotte otravovat svými problémy, či spíše neměl chuť se svěřovat prostitutce. Místo toho stočil téma zpátky na ni: „Vypadáte trochu smutně. Přihodilo se vám snad něco?“

„Máš pravdu, dneska mi není moc do smíchu... nemůžu sehnat jednu svou kamarádku. Nebere mi telefon, už jsem zkoušela obvolat pár našich přátel, ale nikdo o ní nic neví. A dnes nebyla celý den v práci, děláme totiž vedle sebe. Takhle ještě nikdy nezmizela a já vážně netuším, kde by mohla být,“ vyprávěla Charlotte posmutněle, v prstech nervozně žmoulajíc své černé lokny.

„Však ona se určitě někde najde,“ zkoušel jí Seth povzbudit.

„Snad ano. Ale potíž je v tom, že ta kamarádka je nakažená STM. Proto mám strach, aby už někde neležela mrtvá, nebo aby neudělala nějakou blbost. I když ona je silná, velmi silná, ta to nikdy nevzdá, ta přežije všechno,“ prohlásila Charlotte rozhodně, byť věděla, že se STM nedá porazit.

„A jak dlouho už je nakažená?“ zeptal se Seth.

„Asi rok.“

„Tak to by ještě neměla, vždyť víš...“ přešel na tykání.

„Snad ještě ne.“

„A ta tvoje kamarádka je také prostitutka? Protože to přece nemůže, když má STM, ne?“

„No, ona má vlastní peep show, kde se ukazuje nahá a kde si různě hraje se svým tělem, jestli rozumíš?“

„Ano, rozumím velmi dobře,“ ujistil ji Seth.

„Ona je velmi hezká a naštěstí ji STM ještě nezačala žrát z venku, takže zatím nemá žádné viditelné znaky téhle nemoci, ale zevnitř už ji to svinstvo pěkně huntuje.“

Přišla servírka a Seth si objednal druhé pivo. Charlotte ještě měla dostatek vína ve své číši. Pila pomalu, jelikož si nemohla dovolit příliš utrácet.

„A jak se vlastně přihodilo, že se živíš, čím se živíš? Tedy pokud o tom chceš mluvit,“ zeptal se jí Seth maličko v obavách, aby ji nerozzlobil.

„Ale prosím tě, na tuhle otázku odpovídám dnes a denně,“ odvětila Charlotte. „No, šlo to celkem rychle. Nemohla jsem dlouhou dobu najít práci, už mi docházely peníze na nájem, takže aby mě nevyhodili z bytu a abych neskončila v táboře pro sociálně vyloučené, začala jsem si vydělávat tímhle způsobem.“ Tábor pro sociálně vyloučené, o němž Charlotte mluvila, ležel uprostřed Apry a byl pověstný svou vysokou kriminalitou, krádeže a vraždy tam byly na denním pořádku.

„A proč jsi nemohla najít žádnou práci?“ Charlotte mu připomněla, že i on je nyní bez práce a může dopadnout jakkoliv.

„Jsem v modrém registru.“

„Aha.“ Dále se neptal. Existovalo nepsané pravidlo, že lidí v registrech se nikdo neptá, za jaké skutky se do nich dostali. Ostatně kdo to chtěl vědět, si to mohl najít na síti.

Charlotte ho chvilku zkoumala pohledem a její obličej ztvrdl. „Hele, já vím, že ke mně nikdy nepřiješ. Co bys taky dělal u nějaký šlapky?“ Její přímost Setha překvapila, ale Charlotte pokračovala dál, odkrývající víc a víc. „Víš, tohle povolání mě pomalu ničí, ten neustálý strach z nakažení. Sice chodím na testy a hlídám si, jestli mi neteče krev

z nosu, ale to nestačí, a člověk jen čeká, kdy to přijde. Už jsem chtěla s touhle zkurvenou prací několikrát seknout, ale nemůžu, protože mě nikde nezaměstnají a skončila bych bez peněz. A nejhorší je, že když jsem s nějakým zákazníkem, snažím se, abych vůbec nic necítila. Několikrát denně chci být jen bezcitným, chladným kusem masa a mám strach, že jednou přestanu cítit úplně,“ přiznala chvějícím se hlasem a její oči se zalily slzami.

Nevěděl, co říct. Nedovedl si představit, jaké je žít takovýto život. Charlotte mu bylo upřímně líto. „Asi je to těžké,“ odpověděl, třebaže v tuto chvíli každá odpověď zněla jen jako prázdná fráze.

„Ano, občas je život velmi těžký,“ přisvědčila, „někdy je toho na člověka zkrátka hodně.“ Když se Charlotte svěřila Sethovi, cítila, že se jí ulevilo. Ale přesto chtěla z hospody rychle zmizet, nestávalo se jí často, aby s cizím člověkem vedla takto niterný rozhovor. Dopila víno, vinou kterého se tak rozpovídala, a mávla na servírku. Servírka se objevila u stolu s otázkou, zda si Charlotte dá ještě něco. „Ne, zaplatila bych.“ odpověděla Charlotte, z kabelky vytáhla ID kartu a zadala do ní svůj čtyřmístný číselný kód. Servírka si kartu vzala a elektronickou čtečkou, připomínající propisku, přejela nad kartou, ozvalo se pípnutí, které potvrdilo, že platba byla řádně provedena. Seth si nebyl jist, zda chce, aby Charlotte odešla, svým způsobem ji obdivoval. „Takže už jdeš?“ zeptal se jí.

„Ano, už raději jdu. Nebudu tě obtěžovat.“

„Ale mě vůbec neobtěžuješ... rád jsem s tebou popil... opravdu.“ Snažil se to říct co možná nejpřesvědčivěji, protože mu záleželo na tom, aby mu věřila.

„Dík, seš milej,“ řekla Charlotte a zvedla se od stolu. Načež se k Sethovi naklonila, její kudrnaté vlasy ho pošimraly na obličej, a na tvář mu dala velkou, mokrou pusou. Pak Seta beze slova opustila a zmizela kdesi v noční Apře.

Popíjel třetí pivo, mysle na černovlásku. Škoda, že to byla prostitutka, jinak byla docela hezká a sympatická, uzavřel jejich setkání. Zaplatil a odešel z hospody. Zamilovaný pár už také odešel, jen sedesátníci, navyklí na dlouhé ponocování, se stále halasně dohadovali.

Když Seth přišel domů, bez problémů usnul. Na jeho budíku svítil

absurdní čas 19.68.

Část II.

Seděl u skleněného stolu, na němž byl umístěn moderní počítač. Počítač se skládal pouze z monitoru a klávesnice. Obě tyto části byly tenké několik milimetrů a nevydávaly žádný hluk. Jeho mladé oči již byly značně unavené, jak procházel veřejné registry na síti. *Zeměměřič, bankovní prokurista, prodavačka, číšník...* Posunul se na další stránku. *Elektrikář, sekretářka, policista, lékař první úrovně.* Rozklikl jeho složku. *Datum skončení pracovního poměru: 12.1.2071.* Bingo! Po měsíci hledání ve veřejných registrech konečně našel, co potřeboval. Jméno, povolání i datum výpovědi odpovídaly požadavkům.

Napil se hořkého kafe, které jej po nocích jakžtakž udržovalo v bdělém stavu. Vzal si kuličkové pero a list papíru, aby opsal všechny údaje z monitoru. Jméno, adresa, majetkové poměry a další informace postupně zaplňují papír. Popsaný list vložil do obálky, na ni napsal „Sova 3“, a obálku odložil na skleněný stůl. Opřel se do pohodlného křesla, aby dal odpočinout bolavým zádkům. Přemýšlel, jak naloží se slíbenou prémie. Asi si pořídí tu motorku, kterou už tak dlouho chce. Hodiny v luxusně zařízeném obývacím pokoji ukazovaly třetí hodinu ranní. Bude si muset pospíšet.

Zamkl byt. Doufal, že si podobný také jednou pořídí. A sjel výtahem z devatenáctého patra do suterénu, do garáží. Zde na něho již čekal jeho nenáviděný moped. Obálku s cennými informacemi dal do úložného prostoru za sedlo a poníženež nasedl. Stlačil páčku sytiče, nakopl motor a moped se se skuhravým chroptěním, které znělo jakoby omluvně, pomalu rozjel.

Ulice byly prázdné, bez lidí, bez aut. Přesto si dával pozor, aby v mlze něco nebo někoho nepřehlédl. Po půl hodině jízdy na ostudném stroji byl v cíli. Obálku hodil do dopisní schránky, na níž bylo napsáno „Marc Lucius“.

Kapitola V.

Přesně v osm hodin ráno se ozývá v černé tmě pronikavé pípání. Roze spalý Seth otevírá oči a vidí, jak mu na nočním stolku bliká ID karta, i onen otravný zvuk vydávala ona. Mohlo to znamenat jediné: právě dostal zprávu od státu. Byl nervozní, protože zpráva od státu zpravidla nevěstila nic dobrého, už si ani nepamatoval, kdy dostal nějaké pozitivní sdělení. Vzal ID kartu, zmáčkl na ní jedničku, aby potvrdil příjem. Kdyby tak neučinil, karta by nikdy nezmlkla. Seth četl zprávu na malém, podsvíceném displeji:

Vážený pane Sethe,

vzhledem k tomu, že Vaše pracovní smlouva zanikla ke dni 12.1.2071, dostavte se, prosím, na Úřad práce Apry 1, Dříčská 18. Pokud tak neučiníte do 5 pracovních dnů, bude na Vás uplatněn motivační prostředek a všechny ceny za zboží a služby Vám budou po dobu Vaší nezaměstnanosti zdvojnásobeny. Děkujeme Vám za spolupráci.

*Jaromíra Drábová
Sociální odbor*

Všechny ceny vám budou zdvojnásobeny, opakoval Seth tiše, nevěře vlastním očím. Co to má znamenat? O tom, že by nezaměstnaní měli mít dvojnásobné ceny, nikdy neslyšel. Sice měl našetřené nějaké peníze, ale kdyby měl platit za elektřinu, vodu, plyn, jídlo a další výdaje dvakrát tolik, byl by do několika měsíců na mizině. Uchopil ovladač na okna, který ležel na nočním stolku, a zvýšil propustnost světla, okamžitě se celý pokoj zalil do šedi. Podíval se oknem ven, na ulici. Bylo zamračeno, přes mlhu sotva viděl chodce v tmavých kabátech, ženoucí se bůhvíkam. Seth se přesunul do obývacího pokoje, zasedl k počítači a ID kartou se přihlásil k síti. Chtěl si ověřit, zda je ona zpráva o zdražování pravdivá. Procházel zpravodajské servery, aby vyhledal kýžené informace. A opravdu, dle článků vláda před dvěma lety schválila speciální motivační zákon, jenž dvojnásobně zvyšoval ceny nezaměstnaným nere-

gistrovaným na úřadu práce. Mísil se v něm vztek se strachem. Chvíli zvažoval, co bude dělat, a nakonec se rozhodl, že nebude zbytečně otálet a na pracovní úřad se vydá ještě dnes. Ačkoliv se mu ven, do té mlhy, vůbec nechtělo.

Seth šel po chodníku směrem k tramvajové zastávce a proti němu se valily masy lidí. Lidé různého vzhledu, věku, zdraví a osudu spěchali, někdo rychle, někdo pomaleji, proplétali se mezi sebou a dávali si pozor, aby do sebe nevrátili. Seth si je prohlížel. Všichni se mu zdáli takové divné, šediví, asi kvůli tomu, jak spěchali a jak se mračili. Myslel, že on je jiný, lepší. Ale vtom si uvědomil, že i on spěchá, i on se mračí. Oni jej musí vidět dočista stejně, jako on vidí je. Je jeden z nich.

Najednou vedle Setha zastavila nablýskaná černá limuzína. Určitě by se divil, kdyby věděl, že u jeho domu hlídkovala již od osmi ráno. Tmavé sklo jede dolů, v dveřním okénku se objevuje mužská tvář a ptá se: „Mohu vám položit otázku?“

„No, ano,“ odpověděl Seth celý překvapený.

„Jste spokojený se současnou politickou situací?“ zeptal se jej neznámí muž.

„Ne, nejsem,“ odpověděl Seth popravdě.

„A kdybych vám řekl, že máte příležitost politický stav zlepšit, využili byste ji?“

„Určitě, ale jeden člověk nemůže mnoho změnit.“

Neznámí muž se rozchechtal a poté pravil: „Dovolte, abych vás opravil. Historie již ukázala, že i jeden člověk dokáže vskutku velké věci.“

„Samozřejmě, ale tito osobnosti byli tak mimořádné, že je považují spíše za výjimky,“ odpověděl Seth.

Neznámí muž se nenechal vyvést z míry a pokračoval: „Hovoříte jako inteligentní člověk. Nechtěl byste si vyslechnout, co vám nabízím? A pokud někam potřebujete odvést, není problém, zavezeme vás kamkoliv.“

Seth byl zvědavý, co mu neznámý muž chce, a neměl žádný důvod, aby do limuzíny nenastoupil. Ba naopak, alespoň se nebude muset trmácet tramvají. Nasedl.

Limuzína se zevnitř jevila větší než zvenku, z kožených sedadel se

linula příjemná vůně, diody modře ozařovaly strop a skleničky zaklesnuté do speciálních držáků ponoukaly k pitkám za jízdy. Seth seděl hned naproti neznámému muži. Muž vypadal tak na pětatřicet, čtyřicet let. Skráně lehce prošedivělé, hladce oholen, jeho oči působily bystrým a pronikavým dojmem. Měl na sobě perfektně padnoucí oblek, z rukávu bílé košile mu čouhaly blyštivé hodinky z platiny, na nohou ručně šité boty.

„Dovolte, abych se představil, mé jméno je Marc Lucius,“ řekl honosně oblečený muž.

„Já se jmenuji Seth.“

„Těší mě,“ odpověděl Lucius. „Tak kam to bude, pane Sethe?“

„K Dříčské ulici. Pokud víte, kde to je.“

„Ovšem, není problém.“ Lucius se natáhl po zabudovaném telefonu, jenž sloužil k vnitřní komunikaci v limuzíně, a přikázal řidiči, ať je zaveze k Dříčské ulici. Poté se Seta zeptal: „Zajímáte se o politiku?“

„Trochu ano, ale pouze abych měl přehled.“

„To chválím, člověk by měl znát svého nepřítele.“ Tato věta Seta zarazila, ale jako by to Lucius vytušil a dal se do vysvětlování. „Ano, vím, jsou to poněkud drsná slova, ale poslední roky se stát chová vůči svým občanům opravdu jako nepřítel. Jen si vezměte ty různé šmírovací a protiteroristické zákony, cenzuru, osobní prohlídky, neustálé zákazy, nařízení a regulace, které přicházejí jak z parlamentu, tak z Demokratické unie. Ještě jsem neviděl, že by se něco povolilo, že by se zrušil jediný zákaz. A to nemluvím o tom, jak politici kradou a odírají občany. My bychom toto vše chtěli změnit, protože to není svoboda. Proto jsme si založili politickou stranu, která se jmenuje Svoboda, spravedlnost a soukromí, zkráceně 3S. Slyšel jste už o nás?“

„Ne, neslyšel,“ zalhal Seth, i když si dobře pamatoval předvolební plakát, který jej včera v parku mimořádně oslovil. Lhal, protože chtěl vědět, s čím na něj Lucius vyrukuje. A jistě, všechny problémy, které Lucius vyjmenoval, jej rozčilovaly. Byť o osobních prohlídkách nic netušil, ještě se s žádnou nesetkal. Ale byl překvapen, že nepadlo ani slovo o válce. Z jeho pohledu doktora, zachránce životů, bylo totiž nejdůležitější, aby skončila válka s Oilandem.

„Nevadí, že jste o nás neslyšel. A volíte?“ optal se ho Lucius.

„Ano, volím, občas BFP a jindy zase BFP,“ odpověděl Seth.

„Přirozeně. A všiml jste si, že BFP a BFP jsou ve skutečnosti docela totožné strany?“

Seth si to už myslel delší dobu a konečně mu to někdo, potvrdil, v jeho okolí se totiž pohybovali pouze fanatičtí voliči BFP. „Ano, často mám pocit, že tyto dvě strany jsou skoro stejné,“ potvrdil Luciovu tezi.

„Přesně tak,“ pronesl Lucius spokojeně. „Obě strany naši zemi bez-trestně rozkradly a zadlužily, a v tomto počínání nadále nerušeně a bez špetky studu pokračují. A jak se mezi sebou BFP a BFP různě hádají a pošťuchují, vězte, že to hrají jen takovou komedii pro občany a v soukromí jsou víceméně kamarádi.“

„Ale ty strany se mezi sebou hádají, protože chtějí vyhrát volby, ne?“ snažil se oponovat Seth.

„Samozřejmě že chtějí vyhrát volby, vítěství přinese větší příděl moci a peněz, ale ani prohra neznamena žádnou tragédii. Být v opozici, vše slepě kritizovat a přitom brát královský plat, to také není k zahození.“

Seth musel uznat, že na tom něco je. „Tak mi ale řekněte, jak chcete tento politický systém změnit.“

„Předně máme strach, aby se kvůli naprosté neschopnosti politiků řešit problémy lidí nedostala k moci nějaká strana, která čerpá ze své totalitní minulosti. Bohužel tyto totalitní strany stále čekají na svou příležitost. A dá se předpokládat, že by v dnešní technologicky vyspělé době dokázaly rozpoutat ještě větší peklo, než je nyní. My bychom chtěli jít opačným směrem než totalitní strany, chtěli bychom posílit roli občanů ve státě a v politickém systému. Rádi bychom zavedli odvolatelnost politiků a vetování zákonů pomocí referend. Lidé by potom mohli okamžitě reagovat na nekompetentní politiky a též by mohli zablokovat zákony, které omezují svobodu či které jdou proti mínění velké většiny obyvatelstva. Protože zvolit někoho jednou za čtyři roky a trnout, jaké zhůvěřilosti zase vyvede, je značně frustrující. Ovšem abychom mohli toto vše zavést, museli bychom vystoupit z Demokratické unie, poněvadž jak víme, Demokratická unie má ve všem hlavní slovo.“

Naneštěstí měl Lucius pravdu. DU se starala o celkovou politiku členských zemí, schvalovala jejich rozpočty, byť to nebylo mnoho platné a Distrikty se stále potácely na pokraji bankrotu. DU rozhodovala

o nasazení vojenských sil, vetovala zákony členských parlamentů a naopak zákony Demokratické unie nebylo možné odmítnout.

Seth pokýval hlavou. „Ano, s výstupem z Demokratické unie souhlasím. Po těch letech, co v ní setrváváme, jsme již ztratili naši nezávislost, naši identitu, a je to tu opět jako za starých, smutných časů.“

„Přesně tak. A výstup z Demokratické unie je pro nás důležitý i proto, abychom mohli ukončit válku s Oilandem.“

„Vážně?“

„Rozhodně,“ přitakal Lucius, „tato nekonečná a zbytečná válka o nerostné bohatství si již vyžádala mnoho životů a my nechceme pokračovat v dalším zabíjení nevinných lidí. Ukončení války je pro naši stranu prioritou číslo jedna.“

Seth, potěšen, že Lucius má na válku stejný názor jako on, se zeptal: „Všechno, co jste řekl, zní moc hezky. Ale jak se chcete dostat do poslanecké sněmovny a mít v ní většinu?“

„Ano, abychom toto vše prosadili, potřebovali bychom většinu v poslanecké sněmovně. Prozatím vylepujeme plakáty s naším programem. Taktéž musíme udělat maximum proto, abychom se dostali do televize a mohli promluvit k lidem. Myslím, že určitými argumenty bychom mohli lid vcelku snadno přesvědčit, aby nás volili. A teď se zeptám já vás: Budete nás volit?“

„Ano, budu vás volit,“ odpověděl Seth nadšeně.

„Jsem rád, že jsem vás přesvědčil,“ pronesl Lucius. „Víte, nám nejde o peníze, těch máme dost, ale my doopravdy chceme změnit nynější stav k lepšímu.“ Limuzína začala pomalu zastavovat a Sethova jízda se nachýlila ke konci. „Vypadá to, že jsme na místě,“ řekl Lucius, prohlížeje si přes tmavá okna okolí. „Rád jsem vás poznal, pane Sethe, a doufám, že na nás hned nezapomenete,“ loučil se Lucius, aniž by dal najevo, že jej vnitřně zachvacuje ohromné vzrušení z toho, že pravděpodobně našel svého dalšího klíčového spolupracovníka. „Já vám děkuji za svezení, a jak už jsem řekl, můj hlas máte jistý,“ řekl Seth. Nakonec si oba podali ruce a tím stvrdili svůj osud. A než stačil zabouchnout dveře limuzíny, Lucius na něho ještě zavolal: „Možná se brzy opět setkáme, pane Sethe!“ Seth nechápal, proč by se měl s Luciem opět setkat, a trochu ho zarazil jeho výraz v obličeji, který by se dal popsat jako plný

očekávání, ale dále se tím nezabýval. Rozhlédl se po ulici, aby se zorientoval a našel úřad práce, a vidí, že stojí přímo před ním. Jakoby věděli, kam potřebuje, blesko mu hlavou. Opřel se vši silou do těžkých dřevěných dveří a octl se v úzké chodbičce, štiplavý zápach močoviny se mu dral do nosu a úst. Jde chodbičkou a proti němu se hrne starší paní korpulentních tvarů. Seth se staví ke zdi, zatahuje břich, aby paní mohla projít. „Kuju,“ prohodila k němu ufuněně, zápach moči vystřídal těžký parfém. Zahnul doprava, pak doleva a konečně vidí světlo na konci tunelu. Světlo sílí a on vstupuje do obrovské haly, lemované desítkami očíslovaných dveří. Na stovkách sedadel čekali ošuntělí nezaměstnaní. Uprostřed haly Seth upozoroval frontomat. Vydal se k němu, vyndal ID kartu a vložil ji dovnitř. Na prasklé obrazovce frontomatu se objevila informace:

Vaši žádost o nalezení práce bude vyřizovat pracoviště číslo 21, pod které spadají příjmení začínající na S. Můžete vstoupit až po zaslání vyzvání na Vaši ID kartu. Děkujeme Vám za spolupráci.

Koupil si noviny v automatu, jenž stál vedle frontomatu, a šel se poslušně usadit před dveře číslo 21.

Část II.

Limuzína se rozjela, Seth se vzdaloval z dohledu a Lucius za první zatáčkou okamžitě vytáhl svůj mobilní telefon, aby uskutečnil důležitý telefonát. Vytočil číslo.

„Tůt... tůt... prosím,“ ozval se ženský hlas, který patřil jakési paní Schulzové.

„Ahoj miláčku, jsou neděle stále vhodné?“ sdělil Lucius domluvenou šifrou Sethovo jméno, aby obelstil odposlouchávání telefonních hovorů.

„To je asi nějaký omyl,“ odpověděla Schulzová a srdce se jí rozbušilo vzrušením. Mezitím si její klientka, mající rozežraný obličej, začala okusovat nehty.

„Aha, promiňte, mám špatné číslo,“ omlouval se Lucius a típl mobil.

Přes vestavěný telefon vzkázal řidiči, ať ho zaveze domů.

Kapitola VI.

Ze zažloutlých dveří označených číslem 21 ještě nikdo nevyšel od chvíle, kdy se před ně posadil. Zdálo se, jako by za nimi ani nikdo nepracoval. Čas se líně vlekl, a aby si Seth zkrátil čekání, listoval Pravdou, ctnostně to zvanými novinami. Na titulní straně, nad velkou fotkou čtyř obličejů, řvaly palcové titulky:

ZAPÁLILI NÁM DOMOV A SMÁLI SE U TOHO!!!

Čtyři mladí muži, John Taylor, Pavel Procházka, Nguyen Dao a Josef Novák byli vzati do vazby za to, že zapálili naši unijní vlajku a sprostě uráželi naši živitelku, Demokratickou unii. „Vlajku polili nějakou hořlavinou, bavili se tím, jak hoří a nadávali na Unii a politiky,“ vypověděl svědek, který celou událost pozoroval z okna. Vyšetřovatelé posléze zjistili, že Josef Novák rovněž navštěvoval extrémistické weby. „Byl jsem jen zvědavý,“ hájil se mladý extrémista. Seržant Švestka k tomu dodal: „Prohlížení extrémistických webů je protizákonné. A zákon je zákon.“ V obydlich mladých mužů byly navíc nalezeny prázdné skleněné lahve, benzín a staré hadry. Tyto předměty mohly být použity k výrobě bomb, které by zabily mnoho nevinných lidí, včetně žen a dětí. Osobám bylo sděleno obvinění z podpory terorismu a z hanobení Demokratické unie a státu. Policie pravděpodobně ještě rozšíří obvinění o podněcování k nenávisti vůči úřední osobě. Čtveřici za tyto trestné činy hrozí odnětí svobody až na dvacet let. Všechny osobní údaje o pachatelích a další detaily k případu najdete na www.ipravda.ds13.

Na straně dvanáct Seth narazil na krátkou, důkladně ukrytou zprávičku, tentokrát již bez fotografií.

MLADÍCI PRÝ PŘEPADLI STARŠÍHO MUŽE!!!

V polovině prosince byl údajně přepaden starší muž. Skupina mladíků mu prý měla vyhrožovat noži a nutit ho, aby jim dal vše cenné. Údajně přepadený byl okraden o přenosný počítač, koženou bundu a cigarety.

Soudce neshledal důvody k uvalení vazby na již několikrát trestané pachatele a policie je stíhá na svobodě. Mladíci jsou podezřelí z trestných činů nedovolené ozbrojování a loupež, za což jim hrozí až deset let odnětí svobody.

Nalistoval na rubriku finanční.

MINULÝ ROK JSME NAČERPALI Z DEMOKRATICKÉ UNIE 200 MILIARD KREDITŮ!!!

V roce 2070 přiteklo do naší země 200 miliard z Demokratické unie. Peníze byly využity kupříkladu na zlepšení dopravní infrastruktury, všímavý řidič určitě brzy zaregistruje, že jezdí po kvalitnějších silnicích a dálnicích než dříve. Milovníci turistiky zase jistě ocení, že mnoho dotací bylo poskytnuto i na opravu památek a výstavbu hotelů či penzionů. Ale ani ten, kdo se chce bavit, nezůstane zkrátka, jelikož za dary z Demokratické unie budou též postaveny či vylepšeny restaurace a golfová hřiště. A jak nařizuje unijní direktiva, musela být část peněz použita i k sanaci státního dluhu, jenž vznikl fluktuací zahraničního trhu. Nicméně již teď je jasné, že naše průměrná životní úroveň opět stoupne, za což můžeme poděkovat naší štedré Demokratické unii.

Seth, zvyklý číst mezi řádky, viděl, že od doby, kdy přestal kupovat noviny, se toho mnoho nezměnilo. Odložil Pravdu, která mu opět způsobovala návaly zlosti a frustrace. Žádné noviny mu nebudou říkat, co si má myslet! Dveře, před nimiž čekal, se otevřely a v nich se objevila žena s rozežraným obličejem, jejíž okousané nehty budily na první pohled nedůvěru. Když žena zmizela v úzké chodbičce, Sethova ID karta zapípala, a on si mohl na displeji přečíst zprávu tohoto znění: „Dobrý den, pane Sethe. Můžete vstoupit do dveří číslo 21. Vyřizuje Magda Schulzová.“ Odlepil se od sedadla, zaťukal na dveře a nakráčel do menší kanceláře, ve které seděla jakási úřednice. Navenek se Seth zdál sebevědomý, až chladný, ale uvnitř se chvěl nervozitou. Úřednice si jej prohlédla a pravila: „Dobrý den, pane Sethe. Předem vás musím upozornit, že všechna naše jednání budou kvůli bezpečnosti nahrávat mikrofony.“

Souhlasíte s tím?“

„A mám možnost nesouhlasit?“ zeptal se Seth, stojící uprostřed kanceláře..

„Tak určitě. Ale v tom případě se nemůžete zaregistrovat na úřad práce a také byste musel platit za vše dvojnásobné ceny. Takže je ve vašem zájmu s odposlechem raději souhlasit,“ radila úřednice.

„Dobře, souhlasím s ním,“ odpověděl Seth a opět pocítil frustraci.

„Musíte srozumitelně říct, že souhlasíte s tím, aby všechna naše jednání na tomto úřadě byla nahrávána,“ instruovala úřednice.

„Souhlasím s tím, aby všechna naše jednání na tomto úřadě byla nahrávána,“ zopakoval Seth odevzdaně.

„Nyní můžeme přejít dále. Posad'te se, prosím. Já se jmenuji Magda Schulzová a budu vyřizovat vaši žádost o práci. Vidím, že vaše poslední zaměstnání byl lékař první úrovně. Je to tak správně?“

„Ano, správně,“ odpověděl.

„Pokusíme se vám tedy najít něco v tomto oboru.“ Schulzová zápasila s pomalým, sekajícím se počítačem, a když narazila na to, co hledala, řekla: „Měla bych tu nabídku na práci v jedné soukromé nemocnici na Aprě 5. Nechtěl byste to zkusit?“

„A není tam ještě něco jiného?“ otázal se Seth, jelikož mu Apra 5 připadala dosti daleko.

„Momentálně nic, co by vyhovovalo podmínkám,“ zalhala Schulzová a dostala strach, aby se Seth nezačal více vyptávat. Vzhledem k tomu, že úřad nahrával i ji, nechtěla se zaplétat do dalších otázek.

Zdálo se mu podivné, že mu Schulzová nenabídla další místa. Státní nemocnice se často potýkaly s nedostatkem lékařů a nepochybně by se v některé práce našla. Ale dále to neřešil, poněvadž se soukromé nemocnice zpravidla lišily od těch státních tím, že platily doktorům vyšší mzdy, používaly modernější vybavení a byly více udržované. Tudíž byl Seth vlastně rád, že dostal tuto nabídku a úřednici odpověděl: „Tak já tu soukromou nemocnici zkusím.“

Schulzová si oddechla, myší klikla na velké tlačítko „Tisk“ a stará tiskárna, umístěná v rohu, zaskřípala. „Zde máte pracovní žádost, kterou musíte mít potvrzenou do tří dnů od kontaktní osoby. Pokud ji nestihnete nechat potvrdit do tří dnů, nebo práci odmítnete, budete vyřazen

z evidence úřadu práce a vaše ceny za všechny služby a zboží se automaticky zdvojnásobí. Toto motivační opatření bude trvat tak dlouho, dokud si práci sám nenajdete. A sem na úřad se můžete přihlásit až po roce od vašeho vyřazení,“ informovala Schulzová detailně.

„Ještě bych se chtěl zeptat, zda mám nárok na nějakou podporu či dávku?“

Schulzová chvíli hledala v počítači. „Vidím, že vlastníte byt a finančně na tom také nejste nejhůře,“ řekla a podívala se na Setha vyčítavě.

„Ano, byt opravdu vlastním a mám také něco naspořeno na horší časy,“ odpověděl Seth a trochu se zastyděl.

„V tom případě na žádnou sociální podporu nárok nemáte. Pokud byste se dostal do finančních potíží, musíte prodat byt, a až byste utratil všechny peníze z bytu a byl úplně bez prostředků, teprv potom byste dostal od státu finanční podporu pokrývající základní lidské potřeby a bylo by vám rovněž přiděleno ubytování v táboře pro sociálně vyloučené.“

„Zkrátka dokud nebudu úplně bez majetku, nemám na nic nárok?“

„Tak určitě. A já myslím, že pro dnešek máme vše vyřízeno... takže vám přeji, ať to v té soukromé nemocnici vyjde.“

„Děkuji a na shledanou,“ rozloučil se Seth a byl rád, že má jednání se Schulzovou za sebou.

Když procházel rozlehlou halou, desítky párů nezaměstnaných očí jej sledovalo. Rozptýlen jejich pohledy jen tak tak, že nestoupl do velké krvavé skvrny, která byla na podlaze rozpatlaná, jako by se v ní právě někdo vyválně. U skvrny stála uklízečka s mopem a léty prověřenými pohyby tančila po podlaze, až se tlusté třásně mopu barvily do růžova.

V narvané tramvaji si Seth, nevšímaje své okolí, prohlížel pracovní žádost, kterou dostal na úřadě. Dle žádosti se pracoviště opravdu nacházelo v Apře 5, soukromá nemocnice se jmenovala Sun-Up a ředitelem a zároveň kontaktní osobou byl jakýsi pan Johnson. Zítra panu řediteli zavolá a snad postoupí alespoň do výběrového řízení. A kdyby náhodou neuspěl, začne procházet inzeráty zveřejněné na síti. Pro samé uvažování nad svými dalšími kroky málem zapomněl vystoupit.

Část II.

Ted' se na mě podíval... a zase když otáčel stránku novin... a ted' na mě přímo čumí... do prdele, už na mě nečum...

Před dveřmi číslo 9 seděl jeden muž, který se stále nervozně vrtěl, různě se ošíval a těkal očima po ostatních uchazečích o zaměstnání. Opodál si nějaký pán v klobouku četl noviny. „Jo, jsem to já!“ začal rvát nervozní muž a jeho hlas se rozléhal celou halou. „Jen si mě pořádně prohlídni, ty šmejde!“ neustával ve křiku.

Pán v klobouku si všiml, že nepřítčný muž rve na něj, a nevzrušeně odpověděl: „Ale pane, já vás vůbec neznám.“

„Já ti dám, že mě neznáš! Tak co na mě pořád čumíš, ty šmejde!“ Šílený muž vypadal, že je schopen čehokoliv, podobně jako zvíře zahnané do kouta.

„Ale já na vás nečuměl, mě vůbec nezajímáte.“

Šíleného muže tato slova neuklidnila, naopak, ještě více jej rozlítla. „Myslíš, že se nechám sledovat od takového chudáka, jako jsi ty? Já jsem si ve vězení vše odseděl a odpracoval. A pak mě šoupli na seznam, aby mě mohli šmírovat takoví ubožáci, jako jsi ty.“ Pravděpodobně nějaký „barevný“, pomysleli si ostatní uchazeči v hale. Šílený muž, jenž byl umístěn v modrém registru, vstal ze sedadla a prohlásil: „Doted' jsem se snažil žít řádným životem, ale už na to seru. Tady není svoboda, ta pravá svoboda je ve vězení, tam aspoň dostanu práci a nikdo mě tam nesleduje.“ Poté šílený muž vytáhl z podkabátu kuchyňský nůž, hbitě přiskočil k sedícímu pánovi v klobouku a bodal do něj jako smyslů zbavený, dokud se čepel nože nezalomila v jeho hrudníku. Přiběhli policisté v černých uniformách, šíleného muže povalili na zem a začali ho kopat do hlavy. Když se zdál již řádně omráčený, nasadili mu želízka a odvedli pryč.

V celé Demokratické unii bylo držení chladných a střelných zbraní zakázáno a kvalifikováno jako trestní čin. Ale u tohoto „šíleného“ muže zvítězil strach z toho, že si jej někdo vyhlédne a zmlátí, nad povinností dodržovat zákon. A neustále sledování v něm rovněž vyvolalo paranoiu a schizofrenii.

RUBY

Kapitola I.

Sněžilo. Ruby byla na cestě do práce, ostatně jako vždy v tuto odpolední dobu, a myslela na to, jak se opět bude předvádět nahá v růžovém pokoji, který představoval samotné srdce její peep show. Alespoň že díky jednosměrným zrcadlům nevidí do zpocených, převážně mužských obličejů svých zákazníků. Peep show začala Ruby provozovat z nouze, jelikož v jejím případě bylo nalezení normální, slušné práce skoro nemožné. Na své povolání pyšná nebyla, ale ani jej neomlouvala špatným systémem, v životě ji trápily jiné a větší starosti. K „Růžovce“, kde makala, jí zbývalo projít ještě několik ulic, a přestože před sebou měla celou dlouhou směnu, již se těšila na půlnoc, na zavíračku, až se sejde se svou nejlepší kamarádkou Charlotte, jejíž „obchod s láskou“ stál hned vedle Rubyina pronajatého kamrlíku. Ty dvě si každou noc vypijí pár skleniček vína, proberou, co je nového, a zapomenou na to staré.

„Co čumíš, ty blbá svině?!“ uslyšela Ruby z dálky a spatřila na druhé straně ulice v šedivé mlze několik mladíků, majících na obličejích černé šátky. Zakrývání tváří bylo v Demokratické unii zakázáno, poněvadž ztěžovalo případnou identifikaci na kamerovém záznamu, ale tito mladíci si z nějakého porušování zákonů očividně těžkou hlavu nedělali. Ruby podezřelou partičku ignorovala, uchopila pevněji svou kabelku a přidala do kroku. To, že mladíci nedostali žádnou odpověď, je ještě více popudilo a rozběhli se za Ruby. Jeden z mladíků ji chytil, dal jí ruku před ústa, aby nemohla křičet, a s pomocí ostatních ji odvedl z hlavní třídy do postranní uličky, kam kamery většinou nedohlédly. „Teď si trochu užijeme, ty svině,“ zahrozil ten nejtlustší mladík, patrně jejich vůdce. A jak to dořekl, mladíci se začali sápat po Rubyiných modrých džínách. Ruby cítila, jak se jí páry cizích rukou snaží rozepnout zip a stáhnout kalhoty. Aby tomu zabránila, divoce sebou házela a ze všech sil kolem sebe kopala, a když tušila, že je v koncích, vykřikla: „Mám STM!“ A všichni mladíci náhle ztuhli hrůzou.

„Vážně?“ zeptal se vůdce mladíků.

Ruby si upravila pocuchané blondáté vlasy a odpověděla otázkou:

„Chceš to riskovat?“

Neodpověděl a všichni opět začali Ruby vysvlékat. Proti takové přesile neměla šanci a její kabelka, zimní bunda, halenka i džíny zakrátko ležely na zemi. Stála tam jen v bílém spodním prádle a mladíci se mlsně dívali na její drobné, štíhlé tělo. „Proč jste mě svlékli? Chcete se snad nakazit?“ zeptala se jich.

„Když si s tebou nemůžeme užít, tak si vezmeme aspoň tvoje hadry a kabelku,“ odpověděl vůdce prostě.

„Zabírám si kalhoty, budou se hodit mý starý,“ oznámil členům nepřizpůsobivé bandy jeden mladík zakrslého vzrůstu.

„Můžete mi nechat alespoň ID kartu,“ prosila Ruby a byla ráda, že nedošlo na nejhorší.

Mladíci se o něčem dlouze radili, pak z Rubyiny kabelky vytáhli ID kartu a hodili ji směrem k ní. Kartu by tak jako tak někde zahodili, aby je nemohla vysledovat policie. Potom mladíci utekli postranními uličkami směrem k táboru pro sociálně vyloučené, v jehož okolí jeho obyvatelé již ukradli většinu kamer.

Ruby, celá roztřesená, zmatená a dočista promrzlá, si zastrčila kartu za podprsenku a vrátila se na hlavní třídu. Kolemjdoucí lidé si Ruby nechápavě prohlíželi a ona raději klopila zrak, aby se nesetkala s jejich bodavými pohledy. Nožky jí tak zábyly, že ani necítila, že si poranila chodidlo, když klopýtla o obrubník chodníku. Nevěděla, co má dělat. Uvažovala o tom, že by vše ohlásila na policii. Ale tento nápad okamžitě zavrhla. Předpokládala totiž, že policie násilníky nedopadne, ale i kdyby se to ctěné ruce zákona náhodou podařilo, jistě by pachatelé dostali zcela směšné tresty, pravděpodobně jen podmínky. Navíc ona i Charlotte neměly policajty příliš v lásce, často se potulovali poblíž „Růžovky“ a prováděli na dívkách osobní prohlídky toho nejintimnějšího charakteru.

V Rubyiných uších se ozývá hučení, hučení sílí a mění se na varovný pískot. Před očima se jí roztáčí ulice, obrysy lidí se natahují do roztodivných tvarů. Ztrácí kontrolu nad svým tělem a začíná padat, v letu zkouší nalézt ztracenou rovnováhu, ale tělo neposlouchá, a Ruby sebou praští na studený chodník. To už je konec? Než ztratila vědomí, stačila ještě zahlédnout světle modré nebe.

„Slečno, vstávejte, vždyť tu umrznete. Slyšíte? Raději zavolej záchranku. Deky! Deky! Rychle nějaké deky! 100 mililitrů ohřáté krystaloidní infúze! Uhni z cesty, ty debile! Už je stabilizovaná, vemte ji na lůžkové.“

Po mnoha hodinách strávených na nemocniční posteli Ruby otvírá oči. Třese se zimou a neví, kde je. Všimne si, že je do její ruky zabodnutá průhledná, plastová hadička, která na jedné straně vede ke kapačce a na druhé straně mizí pod náplastí přilepenou na ruce. Musí být v nějaké nemocnici, docházelo Ruby pomalu. Rozhlíží se po zašedlé místnosti, za oknem už je tma a vedle postele vidí záhadné tlačítko. Odváží se jej zmáčknout... nic se neděje. Strhla náplast, vyškubla si jehlu z předloktí a šla se podívat k oknu. Z té výšky se jí zamotala hlava, tak vysoko ještě nikdy nebyla. Pod ní se stovky světel rozličných velikostí třpytí a mihotají, většina z nich je v pohybu, líně a spořádaně putují za sebou, ale některá se i divoce a agresivně předhánějí. Celý obraz Ruby připomněl neprostupnou mlhu, která v Apře brání ve výhledu na oblohu a hvězdy. „Tak už se naše hnípající princezna vospinkala?“ Ruby se odvrátila od okna a ve dveřích stál doktor v bílém plášti, a aniž by čekal na odpověď, pokračoval: „Já jsem nějaký Herrmann a na chvíli si vás vezmu do parády.“

Ruby se vrátila zpátky na lůžko, přikryla se tenkou dekou a zeptala se: „Co se mi stalo, pane doktore?“

„Jen jste spadla na hubu, když jste se nahá promenadovala po městě. A tady je vaše ID karta,“ řekl Herrmann a položil kartu na plechový stůl.

Ruby se nenechala rozhodit doktorovým hulváckým chováním a opět mu položila otázku: „A budu v pořádku?“

„Vy by jste mě rozesmála... V pořádku určitě nebudete, když máte STM.“

Zaskočilo ji, že tento neotesaný doktor ví o její nemoci. Ale pak si uvědomila, že měl u sebe její ID kartu, tudíž mohl snadno zjistit, jak se jmenuje, a na základě toho o ní vyhledat informace v lékařských registrech. Takové registry měla k dispozici všechna zdravotní zařízení a byly

mnohem detailnější než registry veřejné. „Myslela jsem to tak, zda jsem neomdlela kvůli tomu, že už moje STM pokročila do další fáze...“

„Slečno,“ přerušil ji Herrmann, „omdlela jste proto, že jste blbá a běháte nahá v dvaceti stupňových mrazech. Váš organismus je zkrátka kvůli STM oslaben a nesnese takovou zátěž.“

„A můžu se vás ještě na něco zeptat?“

„Ale jistě, pokud zrovna nebudete chtít, abych vám STM léčil. Protože podle vaší finanční situace by jste neměla ani na umělou chrupavku,“ řekl doktor posměšně.

„Já velmi dobře vím, co si můžu a nemůžu dovolit. A rozhodně bych se nesnížila k tomu, abych se někde doprošovala léčby,“ odpověděla Ruby rázně a už tohoto doktůrka začínala mít plné zuby.

„Skutečně? Ale podle vašich záznamů jste ani ne před rokem běhala po doktorech jako divá a prosila je, aby provedli nějaké operace.“

„To máte sice pravdu, ale ty operace jsem nechtěla pro sebe,“ vysvětlila stroze.

„Ó, jak šlechetné,“ zaúpěl Herrmann a chtěl ještě něco kousavého podotknout, ale Ruby jej zarazila otázkou pro ni v ten moment nejdůležitější: „Kdy mě odsud pustíte, doktore?“

„Ale copak že tak spěcháte, paní podnikatelko? Musíte snad někde neodkladně roztahovat nohy?“

Ruby jeho slova šokovala, snažila se však vypadat klidně a vyrovnaně. Protože kdyby Herrmann zpozoroval, že to v ní vysloveně vše vztekem, určitě by mu tím udělala radost nemalou. „Zkrátka se potřebuji nutně dostat domů a chci, abyste mě ihned propustili,“ řekla pevným hlasem, hledíc do jeho vodnatých očí.

„Ujišťuji vás, že lidi, jako jste vy, tu dlouho nedržíme. Ale pokud potřebujete ještě teď v noci odejít...“

„Ano, to potřebuji.“

„Tak tu počkejte a já sem pošlu někoho s propouštěcími papíry.“ Herrmann, spokojen, že dokázal ponížit dalšího pacienta, odešel z pokoje.

To byl ale blb, pomyslela si. Prý neodkladně roztahovat nohy. A přitom takový buran. A kolik toho o ní věděl, jak je nemocná... jak je chudá... čím se živí... to se jí vůbec nelíbilo. A jako kdyby sama netušila,

že si drahé léky a transplantace nemůže dovolit, a on jí to ještě bude předhazovat. A samozřejmě že měl pravdu v tom, že dříve obcházela nemocnice a naléhavě žádala doktory, aby vykonali nějaké operace, ale ty potřebovala její vážně nemocná matka, za sebe by totiž nikdy neprosila, na to byla příliš hrdá, ale pokud šlo o matku, musela jít veškerá hrdost stranou.

Do místnosti vstoupila starší žena, která na lůžkovém oddělení jako jediná nosila k bílé uniformě i čepec s červeným křížem. „Dobrý den, byla jsem informována, že si přejete předčasně propustit,“ řekla vrchní sestra a rychle si prsty utírala zbytky slz, aby nebylo znát, že před chvilinkou plakala.

„Ano, chtěla bych propustit z osobních důvodů,“ odpověděla Ruby.

„V tom případě stačí, když to zde podepíšete,“ třesoucí se rukou podává sestra tvrdou desku, na níž je klipsou přichycen formulář. Když Ruby podepsala, sestra přistoupila k administrativě: „Do sedmi dnů vám přijde na ID kartu vyzvání k zaplacení za léčbu a pobyt v nemocnici.“

Ruby se sevřel žaludek strachem. „A nevíte kolik by to asi mohlo stát?“

Sestra zapřemýšlela a odpověděla: „Já bych to odhadovala na takových patnáct, dvacet tisíc.“

„To bude asi problém,“ pravila Ruby sklíčeně, „protože tak vysokou částku nejsem schopna zaplatit... Ale když o tom přemýšlím, vlastně jsem nikoho nenutila, aby mě zachraňoval. Třeba bych se na tom chodníku probrala sama a vy byste mě vůbec nemuseli draze léčit.“

Podobná slova slyšela vrchní sestra snad už milionkrát, dopověděla tedy značně automaticky: „Dle ústavy má každý občan právo na zdravotní péči a my jsme povinni ošetřit akutní případy. I když chápu, že leckdy to může způsobit dotyčným finanční potíže. Ale i tato situace je řešitelná. Pokud nebudete moct okamžitě zaplatit, podstoupíme pohledávku naší inkasní agentuře, ta vás kontaktuje a už se s vámi nějak domluví.“

„Aha, takže bych ty peníze asi splácěla?“

„Pravděpodobně,“ odvětila sestra.

Ruby se odmlčela. Věděla, že jakýkoliv další výdaj by pro jejich domácí rozpočet znamenal pohromu. Přestože se nerada bavila o svém

soukromí, odhodlala se nastínit sestře situaci, v níž se nacházela: „Víte, já žiji se svou vážně nemocnou matkou a už teď máme sotva na nájem a jídlo. A kdybychom ještě musely něco splácet, asi bychom se brzy ocitly na ulici.“

Vrchní sestra se na ni pronikavě podívala, jako by ji zrakem rentgenovala. Poté z ničeho nic vyškubla formulář z podložky a roztrhala jej. „Jako byste tu nikdy nebyla,“ zašeptala vrchní sestra, která tímto způsobem již pomohla mnoha chudým pacientům.

„Děkuji,“ řekla Ruby, cítíc obrovskou úlevu. „A nebudete z toho mít nějaké problémy?“

„Mně už to může být jedno,“ odpověděla sestra a mávla rukou.

„Tak ještě jednou děkuji,“ děla vděčně a už se chystala vyskočit z postele, ale než se její bělostné nohy stačily dotknout chladné podlahy, sestra ji zarazila: „Snad nechcete jít takhle? Ještě tu počkejte, já vám přinesu něco teplého na sebe.“

Část II.

„Sestro, běžte s propouštěcím formulářem na sto osmnáctku,“ zvolal Herrmann na starší ženu, kráčející po chodbě.

„Ano, hned tam jsem, pane doktore.“

„Ale ne tak zhurta!“ křikl Herrmann a vrchní sestra se zastavila. Herrmann k ní přistoupil, pevně ji chytil za paži, až sestra vyjekla bolestí, a odtáhl si ji, jako svou oběť, do opuštěného koutu. Ujištěn, že je nikdo neslyší, se zeptal: „Máte ty peníze?“

„Sehnala jsem jen třicet pět tisíc,“ zasípala.

„Tak to jste se moc nesnažila. Snad to příště bude lepší...“

„Ja-jaké příště?“ zakoktala sestra. „Vždyť jste říkal, že je to už naposledy. A já jsem vám už dala přes sto tisíc.“

„Chcete se snad dostat na seznam a ztratit tohle krásné místečko? Tak držte hubu a berte to tak, že platíte za svoji svobodu. Kdyby se o tom dozvěděl někdo jiný, určitě by nebyl tak hodný jako já a vše by nahlásil na policii. Ještě by jste mi měla být vděčná, protože to vaše „osvobozování“ těch holých prdelí od placení by se klidně dalo kvalifikovat jako

podvod a rozkrádání státního majetku. A teď běžte s tím formulářem!“
přikázal Herrmann vzlykající vrchní sestře.